

have det gamle Fodtøj solgt. Jeg tror, den højtærede Forsvarsminister er en daarlig Handelsmand. Hvor averterer han dette Fodtøj til Salg, og hvordan er Betingelserne? Hvis jeg ikke er fejl underrettet, er det gjort saadan, at man næsten paa en Maade sætter en Præmie paa dem, der ikke vil byde synderligt for det. Hvis man som andre Forretningsfolk virkelig søgte at faa Liebhaberne i Tale, vilde man ganske sikkert faa bedre Betingelser. Det er nu det gamle Fodtøj. Men det var Bevillingen paa 735 000 Kr., jeg opholdt mig ved. Nu faar vi at vide, at vi i det kommende Aar skal have 4 575 Mand ind til Infanteriet, og ganske vist ved jeg ikke, hvor mange der skal ind til de andre Vaabenarter, jeg har ikke Tallet; men selv om det samlede Tal stiger til 7 350, vil endda den Bevilling, den højtærede Minister kræver til Fodtøj, andrage 100 Kr. pr. Mand, og de er dog kun inde i nogle Maaneder. Jeg siger, Gud hjælpe os andre, civile, hvis vi skulde bruge blot en Brøkdel af det, den højtærede Minister ødsler bort, til Fodtøj! Samtidig med, at man har en Beholdning saa stor, at Ministeren kommer til Finansudvalget for at faa en Del afhændet, forlanger man dog 700 000 Kr. til Fodtøj for 7 350 Mand i det kommende Aar! Selvfølgelig har jeg ikke tænkt mig og heller aldrig antydnet, at ikke det Fodtøj, der er slidt, skal repareres, men naar man her til dette Mandskab, som er inde i 4—5 Maaneder, og som der ikke er Tale om at købe nyt Fodtøj til, vil bruge 100 Kr. pr. Mand til Reparationer, saa er man ikke fulgt med i Prisfaldet paa dette Omraade. Og hvad jeg her siger om Fodtøj, gælder iøvrigt paa alle de Omraader, jeg har nævnt, og som tilsammen omfatter et Beløb af 13 Mil. Kr. Jeg tror, der vilde være god Grund til at holde et Ministermøde og dør se, om der ikke kan spares noget paa dette Budget, hvor det synes, Ordet Sparsommelighed overhovedet ikke eksisterer.

Parkov: Det ærede Medlem Hr. P. Munch rettede i Aar som i Fjor en Bebrejdelse mod den højtærede Forsvarsminister for ikke at have holdt et givet Løfte, men i Aar udvidede det ærede Medlem Bebrejdelsen til ogsaa at gælde os. Den højtærede Forsvarsminister har svaret for sit Vedkommende, og jeg ved ikke af, at der nogen Sinde fra vor Side er givet noget som helst Løfte om, at vi ikke, naar Forholdene gjorde det ønskeligt eller nødvendigt, vilde være med til at bevilge de fornødne Midler til, at der i Sønderjylland kunde være en Mili-

tærstyrke, som kunde være tilfredsstillende og beroligende for den derværende Befolkning. Derfor mener jeg, at denne Bebrejdelse er ganske uberettiget fra det ærede Medlems Side.

Der er tidligere talt om, og det har ogsaa lejlighedsvis været berørt i Dag, at naar man nu endelig fra sønderjydsk Side gerne vilde have en Militærstyrke dernede, kunde man eventuelt tage sin Tilflugt til Rekrutter. Her er tidligere gjort opmærksom paa, at en Rekrutstyrke ikke er anvendelig til det Formaal, for hvis Skyld Styrken er der. Men hvis man derudfra vil mene, at man heller ikke i Fremtiden, naar man har endeligt planlagt, hvordan Garnisonsforholdene skal være baade i det gamle Danmark og dernede, kan anvende Rekrutstyrker, vil jeg gøre opmærksom paa, at til den Tid vil denne Sammenstilling ikke passe, thi overalt, hvor der er en fast Garnison, vil der samtidig med Rekrutstyrken være noget ældre Mandskab tilbage, indtil Uddannelsen af Rekrutterne er saa vidt fremskredet, at de kan paatage sig Løsningen af det Hverv, der her er Tale om.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen fremdrog det Ønske, der fra sønderjydsk Side skulde have været og sikkert ogsaa har været fremme om, at man vilde indskrænke Politistyrken, og det ærede Medlem kunde ikke forene dette med, at der samtidig skulde være Ønske om at beholde en Militærstyrke dernede. Men det forekommer mig, at dette dog meget vel kan have noget paa sig, thi ganske vist kan Politi og Militær i visse Tilfælde have samme Opgave, men for Militærets Vedkommende vil det da blot blive Opgaven — vi har jo under Finanslovbehandlingen været inde paa dette Forhold — efter Politiets Anmodning at støtte Politiet; men tillige kan der for Militæret være helt andre Opgaver at løse, som det stedlige Politi ikke magter. Derfor forekommer det mig at være meget naturligt og forstaaeligt, at de Mænd dernede, som kender Situationen bedre end vi — det maa vi vel nok holde dem til gode —, meget vel kan være af den Opfattelse, at man ikke har Brug for saa meget Politi, men alligevel kan ønske at beholde en Militærstyrke, fordi man, som det ærede Medlem Hr. Refshauge sagde, vilde føle sig utryk i den sønderjydske Befolkning, hvis Militærstyrken inddroges. Det forekommer mig at være en fuldkommen tilstrækkelig Grund for os alle sammen til at imødekomme det Ønske, der eksisterer fra sønderjydsk Side, og tiltræde den dertil sigtende Ordning i det foreliggende Lovforslag.